

L'obra nova de Teresa Ibars

És a través del pensar d'altres que he embastat alguna pàgina impresa en la fluència del Segre. Ara, en dies de viatge, he llegit el nou llibre de Teresa Ibars que combina l'energia eòlica de l'autoficció amb el magma intern incandescent. El propòsit de l'assaig ens frega la fibra emotiva tant per empatia de fets i accions viscudes com per simpatia d'idees i opinions expressades.

La forma de contar de la Teresa Ibars és feminista, empàtica, descaradament autobiogràfica, discretament personal i activament sentimental, amb els nous condiments de l'hora present: l'esquerra, el catalanisme crític, l'activisme literari. La reflexió escrita sobre la mort de l'altre és una forma de filosofia. Pensar en els morts és aprendre a viure millor. Montaigne hi treu el cap.

El seu llibre és ple d'afectes. Conté la narració de les frondoses i obscures genealogies familiars, un arbre en el qual l'ocell hi canta més fi que no pas en altres. La família és també la concreció de la política de l'Estat, i de la religió imperant, la catòlica, en els àmbits privats i, àdhuc, íntims.

↓
L'ESCRITORA TERESA IBARS S'ENDINSA EN EL PROPI DOLOR PER FILAR UN ASSAIG EN QUÈ DESGRANA LA VIDA QUE ENVOLTA LA MORT

Contar la vida antiga de les famílies és narrar la clara vida de l'economia general i domèstica. Entre les pàgines biogràfiques cal consignar el relat concís d'un accident de trànsit, que resulta tan gràfic com exercici d'expressió muscular. L'obra, que segueix l'estela de *Atles de l'oblit*, pel cap baix, és un assaig amè, suculent, sempre atent a la percepció que escriure sobre la mort dels altres és un acte purifica-

dor, un camí ple d'esgambis, una via purgativa i, doncs, salutífera.

La mort de l'altre es belluga en l'autoficció, amb excursions cap a l'antropologia cultural, com ara una digressió sobre el so de les campanes, o la manera de vestir els morts en la societat precapitalista. La simpatia és una de les grans forces de tracció lectora. Es pot produir per afinitat generacional, ideològica, o de veïnatge, de sentit i orientació de la cultura literària.

L'experiència de la mort de l'altre, en el seu insondable dolor, et convida a enraonar de la rècula dels teus morts familiars o de poble. La pròpia mort és un altre afer intern, estrictament personal i inenarrable en els termes de l'autoficció a l'ús. No estic segur que et sigui útil per guarir-te del dolor, del tot, miraculosament, com qui recupera la flexibilitat d'un genoll després d'una operació quirúrgica.

Més aviat és en la gamma dels calmants, on a través del distanciament, la comparació amb altres casos, la forma d'objectivació escrita, la difusió entre els altres i el continu exercici de comprovar quins efectes té sobre els teus lectors que s'esdevé la forma artística, com ara el monument funerari que Aristides Maillol aconseguí en un relleu al port de Banyuls de la Marenda recordant les dones que perderen llurs homes a la guerra. En definitiva: l'expressió d'un arquetip universal del dolor.